

ART INTERMURAL

L'assimilació de l'art de carrer

Aquesta setmana arriba desde Filadèlfia (E.U). un dels incitadors del graffiti primitiu contemporani nord-americà, Darryl MacCray "CORNBREAD", per inaugurar l'exposició "Art Intermural, del carrer a l'avantguarda" que tindrà lloc a Manresa del 23 de novembre fins al 6 de gener a El Casino de Manresa.

Aquesta exposició està conformada per 28 obres de gran format que formen part d'una col·lectiva d'artistes representants de l'art urbà, graffiti i muralisme actual. Comissariat per Silvia Arnau, directora de projectes de la Fundació Cuixart. 28 Obres, que a través del premi Pinzell de Cuixart, ha trigat 7 anys a recopilar juntament amb Urban Art Barcelona i la Fundació La Caixa. Aquests artistes són ANDREA BTOY, MINA HAMADA, TWOONE, RICARDO CAVOLO, ENRIC SANT, GR170, HATE LOVERS, MALICIA, VEGAN, MARINA CAPDEVILA, ANTONYO MAREST, SPOCK, IVANA FLORES, ART IS TRASH, SOEM, BELIN, LOLOFONICO, BOW, JOFRE OLIVERAS, ALBERTO DE BLOBS, WERENS, FLAN NOT RULES, PICHIAVO, DIOS DE LOS TRES, TURKESA, MARC DEKO, IOKE, LAHE, SEBASTIEN WAKNINE I CORNBREAD.

Des d'un passat no molt llunyà el graffiti i l'art de carrer han estat vilipendiats i denunciats com a presagi de delinqüència i crim. Mentre encara ara és considerat vandalisme, hi ha una part de l'art de carrer que ha estat assimilat pel sistema.

Banksy, Londres 2011

Tal com resa Eduardo Galeano al seu llibre "La voz humana 2", l'ésser humà pren la llibertat d'expressió com un fet inevitable i incontenible. El relat curt d'aquest autor parla de dos presoners lligats de mans, encaputxats i separats per una paret, que aprenen a comunicar-se a petits copets fets amb els seus dits sobre els murs que els separen.

El graffiti en els seus orígens més ancestrals parla del fet de que un ésser humà va ser a un lloc del món i en un moment concret de la història i hi va deixar la seva empremta. D'ençà que el temps és temps, hi ha hagut homes que han deixat la seva signatura en un mur per dir: jo he estat aquí, existeixo i sóc testimoni.

Parets del Reichstag

Si ens passegem pel Reichstag, a la seu del Parlament alemany situada a Berlín, en passar al costat de la cafeteria, podrem apreciar el que a primera vista semblen uns estranys gargots a les parets: traços negres, com si fossin fets per un nen. Però no van ser nens els qui van realitzar aquestes inscripcions a les parets del Reichstag sinó soldats de l'Exèrcit Roig quan van conquerir Berlín el 8 de maig del 1945 i van prendre els centres de poder del mal per dir: 'nosaltres hem estat aquí'.

Per parlar dels orígens del graffiti contemporani nord-americà ens hem de referir al CODI HOBO. Va ser el sistema de símbols utilitzats a partir de la fi de guerra civil americana 1890 per treballadors migrants (travelling workers) que es traslladaven de ciutat en ciutat per tots els Estats Units per les vies dels trens i pujant sense pagar als vagons. Amb aquest codi tenien informació de qui hi havia passat per allà, de seguretat, de feina, de bona gent o mala gent que es podien trobar pels camins, de llocs on dormir o menjar.

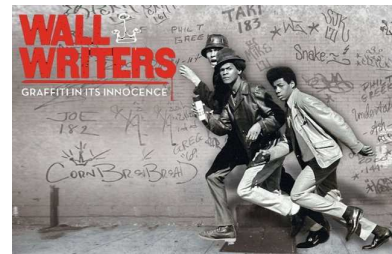
'Kilroy was here' ('Aquí va estar Kilroy') va ser un graffiti o monikers derivat del sistema HOB0 molt popular entre els soldats aliats durant la Segona Guerra Mundial.

La dècada dels anys 60 va esdevenir l'escenari perfecte perquè el graffiti contemporani nord-americà es desenvolupés.

Un bloc de la societat afro-estatunidenca es va rebel·lar per defensar els seus drets. Liderats per Huey, van aglutinar-se sota el nom de Panteres Negres. El graffiti nord-americà està vinculat a aquesta revolució social. En el moment en que varen detenir a Huey, a les parets de nord-americà es podia llegir *Free Huey* a tot arreu. Tenint en

compte aquest fet i l'entorn social i polític, és segur que els nens d'aquella època varen prendre el llegat del carrer i la consigna '**people oppress express yourself**' per iniciar un joc. Un joc que va començar per una història d'amor. Un joc de nens i d'exploració urbana que es va anomenar 'Who can put it up...?', o 'Graffiti contemporani nord-americà', i sí que era pur vandalisme i rebel·lia.

Aquest graffiti va deixar una llavor que, generació rere generació, ha anat adoptant noves formes. Des de l'origen primitiu que és el graffiti o *tag*, *getting up* o *throw up* el talent dels successors ha anat generant el que seria després el post-graffiti o street art, molt influenciat pel pop art i la publicitat massiva; l'art urbà on es pren el carrer com una galeria d'art i cronològicament quan comença a vincular-se l'art de carrer amb el negoci; fins al muralisme contemporani heretat del muralisme mexicà i l'art intermural que representa un moment culminant d'aquesta evolució del graffiti primitiu on l'art gegantí i les obres d'art d'aquests muralistes entren a les galeries d'art o sales d'exposició.

Però dit això el *graffiti tag* o *getting up* o *throw up* primitiu no mor, no desapareix, la clandestinitat es manté, la il·legalitat es manté, i en opinió es podria dir que és més un fet social que artístic i si és reivindicació i vandalisme.

CORNBREAD

Es compleixen més de 50 anys de l'aparició del primer *tag* a Filadèfia en mans d'un noi anomenat Darryl McCray, més conegut pel pseudònim "Cornbread", pioner de graffiti nord-americà. McCray va néixer a Filadèfia el 1953 i va créixer a Brewerytown, un veïnat del nord.

PEOPLE OPRESS EXPRESS YOURSELF

A finals de la dècada de 1960, ell i un grup d'amics van començar a fer graffiti a Filadèfia, escrivint els seus sobrenoms en les parets de la ciutat. Aquests van ser els nens nascuts entre els anys 40 i 50 que varen prendre el carrer com un llegat des d'on una comunitat oprimida es volia expressar, des de llocs on tothom ho pogués veure: *people oppress express yourself*.

El moviment es va estendre des de Filadèfia a la ciutat de Nova York com Taki 183 i va florir en el moviment modern del graffiti, que va aconseguir el seu punt màxim als EUA a finals de la

dècada de 1970 i principis de la dècada de 1980, i després es va estendre a Europa i al món. El graffiti és una cultura underground que pertany a un grup de joves de Filadèlfia i Nova York. Nens de barri que es coneixen entre ells, nascuts entre els anys 50-60. Tenen una manera de parlar, de vestir, d'actuar. Utilitzen el graffiti per fer sentir la seva pròpia veu, actuen on tothom ho pugui veure. Els escriptors de graffiti o WRITERS són teenagers que creixen junts amb l'herència de l'art de carrer. Són nens que pinten els seus propis gargots sense importar la part artística en una societat d'opressió, inclús utilitzen estils gràfics incomprensibles pels que no formen part d'aquesta comunitat, i en la que volen expressar-se lliurement. Juguen l'exploració urbana, jugant inclús a l'urbanclimb, buidering o escalada urbana. Es fan grups i monikers o sobrenoms que tenen el número del seu barri com Taki 183, Seen, Lay 161, Junior 161, Eddie 187 fent throw ups i bombing. I a mesura que transcorre i evoluciona creix totalment vinculat a la cultura del hip hop, del break dance i la cultura de bandes. També la il·legalitat i la nocturnitat i el seu aspecte efímer en són característiques originàries i autèntiques d'aquest inici del graffiti. I val a dir que el graffiti no mor, d'ell surten evolucions cap a vessants més artístiques però el graffiti o throw up o tags es manté al llarg del temps dintre del seu caràcter vandàlic, il·legal, efímer i espontani que molts dels artistes que després han continuat amb l'art urbà, el muralisme o l'art intramural tenen en la base quasi de manera curricular.

Nascut al nord de Filadèlfia en 1953 i criat per la seva mare i avis en Brewerytown, Darryl McCray un noi afroamericà de caràcter problemàtic, va créixer en una Filadèlfia que en aquell moment era la sisena ciutat més gran dels Estats Units i els carrers de la qual eren dominades per Gangs (que van començar a etiquetar les cantonades dels carrers com una manera de marcar el seu territori: 28th and Oxford, 21st and Norris, Valley, Somerville, 21-Lot, 21st and Titan). El 1965 com a resultat del seu comportament Darryl va ser enviat al reformatori, fet que definiria la seva història.

Al centre de correcció juvenil Darryl es convertiria en CORNBREAD. Tots els dies entrava a la cafeteria a molestar al cuiner, el Sr. Swanson, amb la mateixa pregunta: 'on és el pa de blat?' Ja que només es servia pa blanc en els menjars i ell enyorava el pa que preparava la seva àvia. Fart de les seves queixes, el Sr. Swanson li va donar el sobrenom de "Cornbread" (pa de blat de moro) i des d'aleshores va començar a escriure amb aquest pseudònim sobre qualsevol superfície, sobre els seus llibres, la seva roba, a les parets del gimnàs, a la cafeteria i al llarg de tot el centre de menors. Al reformatori també va fer relacions amb membres de diversos Gangs de Filadèlfia. Era hàbil amb les paraules, per la qual cosa li sol·licitaven escriure cartes d'amor per a les dones que volien impressionar, i així es va guanyar l'amistat de molts gangs i no va tenir la necessitat de representar-ne cap, a més de tenir lliure accés a tots els barris de la ciutat.

Darryl transformaria el seu sobrenom en una identitat paral·lela d'autoafirmació personal. Quan va sortir del reformatori el setembre de 1967 es va reincorporar a l'escola secundària

Strawberry Mansion en North Philly, on es va enamorar d'una noia anomenada Cynthia Custuss per la que va començar a escriure "Cornbread loves a Cynthia" a totes les parets de l'escola i pel veïnat. Va tenir èxit a aconseguir l'atenció de Cynthia i també de molts nois de la seva ciutat que el varen reptar e imitar.

El tag CORNBREAD de McCray va evolucionar de ser una manera d'aconseguir l'atenció d'una noia a una manera d'aconseguir l'atenció del món. CORNBREAD va ser el primer a començar a taggejar a les parets fora d'un context de gangs. No estava fent el tag, moniker o signatura per marcar certs territoris, estava escrivint per a ser reconegut i deixar que Filadèlfia sabés que la ciutat sencera era el seu territori.

Quan CORNBREAD es va apropiat de l'aerosol com a eina d'escriptura no va ser el primer a utilitzar-lo, però sí va ser qui va iniciar un joc de caràcter privat que es va centrar en l'exploració urbana de to experiencial i desafiador. CORNBREAD va rebutjar en els seus mètodes les limitacions i l'estil de l'escriptura territorial dels gangs amb les quals va rivalitzar en la seva presència urbana, de la mateixa manera que va fugir dels canons cal·ligràfics d'influència escolar en barrejar deliberadament lletres majúscules i minúscules sota un mateix nom. En concret, aquest escriptor es convertiria en el que l'investigador Jack Stewart va denominar graffiti loner: un escriptor solitari

Per al següent any el joc que Darryl havia inventat ja tenia algunes desenes de practicants, la majoria un parell d'anys més joves que CORNBREAD. Entre ells: COOL EARL, TITY "peace sing", TOP CAT, BOBBY KID, DR.COOL 1, BOBBY COOL, COLD DUCK, KOOL KLEPTO KIDD, SIR SMOOTH, SHERLOCK HOLMES, COOL COCON, DR. WATSON, KOOL KEV, COOL CLAM, EGG, SIR, SMOOTH, KOOLA LONY, CHEWY, DR.NEP COOL, CRAZY, BIG COWBOY i KOOL DOG, entre altres. En la composició d'aquests noms cridaria l'atenció el prefix cool, un préstec popular que transformat amb la distorsió ortogràfica "Kool" el significat de la qual seria una mescla dels adjectius "atrevit", "fresc" i "modern" havia estat inventada en el context del jazz i ara era difosa per la música soul i funk, i tenia gran ús en el llenguatge col·loquial.

L'anomenat "Who can put his name up...?" era el repte de buscar els llocs més espectaculars per a escriure un nom. En la forma, acabar un tag amb una corona era com a manera d'autoproclamar-se rei de l'escena, i la fletxa, un dels signes més icònics del graffiti, són llegats que es van fer presents en l'escriptura de Filadèlfia. L'accés als materials per a taggejar es donaria a través del robatori degut en principi a l'extracció humil dels practicants, però que es ritualitzaria com una condició per a la materialització del tag en una extensió del joc de desafiar els límits.

El 1971 un diari publicaria un titular amb la llegenda "CORNBREAD està mort", una confusió que va propiciar una de les grans gestes de Darryl: com a resposta i per a demostrar que seguia en el joc, va decidir vigilar durant tres dies a l'empleat del zoològic encarregat dels elefants, i quan va tenir la seva oportunitat va saltar la tanca, va imitar els moviments del cuidador i va escriure sobre l'elefant la llegenda "CORNBREAD VIU". Això li va valer una cobertura mediàtica immensa i una condemna carcerària.

A la dècada del 2000 va tenir una trobada amb Raphael Paris, un historiador del graffiti que va mostrar la repercussió que el seu treball com a CORNBREAD va tenir en el graffiti a nivell

global. El seu tag era una llegenda, el primer escriptor de graffiti. Això li va donar forces per a combatre la seva addicció i convertir-se en activista social. Actualment usa el seu estatus com a personatge llegendari de Filadèlfia per a educar als infants i joves sobre el perill de les drogues, vandalisme, i una vida gastada dins i fora de la presó. També va crear la seva pròpia organització, Graff-X un grup de ex-graffiteros que busquen retribuir a la societat el mal que alguna vegada van causar. En 2016, Darryl "CORNBREAD" McCray, serà inclòs en el Museu d'Història Afroamericana de Smithsonian. El llegat de CORNBREAD és sens dubte imprescindible per a entendre el graffiti als nostres dies.

BOW. Oriol Tuca Vancells (Barcelona 1986) Hàbil dibuixant des de sempre, el seu talent el va portar a estudiar a l'Escola Massana de Barcelona. Va cursar estudis universitaris d'Art i Disseny. Es va especialitzar en il·lustració a l'Escola d'Arts i Oficis Llotja.

En la seva faceta de street art, actua com a escriptor des de l'adolescència i s'interessa, modestament, per referents del muralisme internacional, d'obres pròpiament pictòriques i de grans dimensions, fidel a artistes com Aryz o el grup Etam Cru o Borondo, entre molts altres. Cerca així, aplicar al mur obres que demanin un cert deteniment i contemplació, de rigor tècnic, polític

i minucios.

VEGAN. Artista urbana i graffitera forma part del col·lectiu Hate Lovers i Fem Graff, el seu estil és bàsicament graffiti amb *characters*, són caricatures preses de còmics, llibres, TV o de la cultura popular per a afegir humor o èmfasi a la peça en la línia de l'estil pisha i influenciades pel món dels dibuixants japonesos.

Especialment a la crítica social i en pro del feminisme.

MALICIA. Artista urbana i graffitera forma part del col·lectiu Hate Lovers i fem Graff, el seu estil és bàsicament graffiti amb *characters*, són caricatures preses de còmics, llibres o Tv o de la cultura popular per a afegir humor o èmfasi a la peça en la línia de l'estil pisha i influenciades pel món dels dibuixants japonesos.

IOKE Artista resident a Barcelona d'origen peruà i de trajectòria internacional d'estil naïf, de traç impecable, divertit i colorista. En la línia del graffiti old school però entès en les pautes de l'art urbà més actual.

WERENS. Artista de Sabadell .Va estudiar a l'Escola Massana de Barcelona entre 1987 i 1992, on va obtenir el títol de disseny gràfic, i en 1993 va viatjar a Londres per a especialitzar-se en tipografia al London College of Printing entre altres titulacions). Des de l'any 1991 ha exposat ininterrompudament en galeries d'art de tota Europa.

Werens de Sabadell és un dels pioners del graffiti a Barcelona que tornant de Berlín en els anys 80 va començar la seva trajectòria com a artista urbà. El seu leitmotiv són el món vegetal i els liris gegants. Sol treballar per sèries o projectes, que engloben graffitis però també pintures, il·lustracions o treballs gràfics, generalment sota una mateixa temàtica. Concep el graffiti com una manera d'acostar l'art a la gent, de millorar el paisatge visual i l'entorn urbà, en oposició a les ciutats grises, buides i sense vida.

SPOK BRILLOR. Va néixer i viu actualment a Madrid. Spok és graduat de Belles arts i ha desenvolupat el seu ofici durant més de 20 anys. En aquest temps, ha creat més de 30 obres d'art públiques i exposicions en més de 10 països. Spok va descobrir el graffiti quan era nen a principis dels 90 i, amb molta perseverança, va crear el seu propi estil entre 1994 i 2003, "bombardejant" parets i trens mentre representava a l'equip de TBC.

A causa de la constant evolució en el seu estil i tècnica, barreja lletres amb referències mecàniques i robòtiques, creant personatges imaginaris juganers, evita la realitat només per a capturar-la i convertir-la en una millor versió. El seu treball és reconegut per un fons fantàstic i un llenguatge amb tocs d'humor que es destaca de la resta. Amb una tècnica hiperrealista i grans formats.

Té nombrosos premis i ha treballat per a TATE Modern, Wynwood, Museu Thyssen, Institut Cervantes, Somerset House, Adidas i Absolut.

SOEM. Artista urbà i escriptor de graffiti des de fa més de 25 anys. Membre del grup internacional MAC, el seu estil dins del graffiti és Wild Style, estil salvatge, modalitat en la qual tens més joc amb les lletres i pots donar-li una infinitat de formes al teu nom. Amb un estil personal carregat de color i flow, Soem és un artista inquiet, li encanta experimentar i portar el graffiti més allà de les parets. L'exemple està en els seus treballs en llenç fusionant el graffiti amb el fini art i els esdeveniments que organitza com el Brossart.

i formes, és un autèntic “graffitero”.

FLAN NOT RULES. Artista urbà i escriptor de graffiti des de fa mes de 25 anys, el seu estil forma part del conegut Wild Style i Character (personatge): Són caricatures preses de còmics, llibres o TV o de la cultura popular per a afegir humor o èmfasi a la peça. En algunes peces el personatge pren el lloc d'una lletra en la paraula i així és com s'expressa entre lletres

delicadesa fulminant i molta, molta diversió.

HATE LOVERS El grup es configura com un col·lectiu femení de naturalesa múrria i caràcter alternatiu. El seu marcat origen en el món del graffiti tenyeix d'un to vandàlic l'estètica d'aquest peculiar conjunt de dones, que reuneix i promoció a artistes plàstiques dels cinc continents. Vessants d'una mateixa línia d'estil en què radica l'essència d'aquesta comunitat: amor per l'odi, destrucció creativa,

dona del segle XX, en les pioneres que d'alguna manera han contribuït a fer d'aquest un món millor. Com un homenatge tracta a les geishes, les flappers o les dives de Hollywood dels anys '20 i '30, en tot cas, com Btoy amb les quals no deixa d'emocionar i embellir estrepitosament els carrers que decora amb els seus retrats.

ANDREA BTOY. Artista amb galeria a París. Ha treballat en projectes internacionals i amb artistes com Banksy. Després d'haver estudiat fotografia i malgrat ser coneguda, majoritàriament per la seva prolifera obra urbana a Barcelona, es prefereix definir com a artista plàstica que pinta art urbà i també sobre llenç. La seva tècnica procedeix de la fotografia. Va començar pintant amb plantilles i esprai. Sempre l'ha atret treballar l'espai urbà com un llenç. Per a ella, pintar sobre mur no és només pintar, és descobrir un lloc nou. S'inspira en la

als carrers del món sencer: l'Argentina, Portugal, França, Veneçuela, Holanda, Mèxic, Itàlia, Hongria o Bèlgica... Fa més de 20 anys que porta la pintura als ulls d'un món que mereix veure el que ell pinta. La proposta del Nen serà un motiu al pensament, a la infància i a la vellesa, a la poesia i a l'art.

EL NIÑO DE LAS PINTURAS. Raúl Ruiz, més conegut com el Niño de les Pintures o Sex, va néixer a Madrid el 1977, però se'l coneix que és del Realejo de Granada. El Niño és un poeta de les pintades, abraça l'art amb el cor obert, il·lustrant el món donant llum al pensament. Les seves obres estan immortalitzades

TURKESA. El segell de Turkesa, artista originària de Saragossa, sempre ha estat la representació femenina, una representació que sempre ha estat en constant evolució: des de la recreació d'un alter ego fins al símbol de la reivindicació del femení. Les influències de Turkesa es troben en els pintors clàssics i en la seva realitat immediata. L'entorn que l'envolta i el seu món interior són motor de les seves creacions. Turkesa és una artista establerta a Barcelona i original de Saragossa. Titulada a l'Escola d'Arts i Oficis de Saragossa. Després es muda a València per a estudiar Belles arts i viatja durant anys entre Sardenya i Espanya, després estudia fotografia durant un any a Londres, lloc en el qual la seva carrera com a artista comença a consagrar-se. Durant aquests anys, Turkesa ha exposat en nombroses ciutats europees i ha participat en festivals internacionals de graffiti de tot el món.

GR170 És un artista actiu de la moguda del street art a Barcelona i membre del col·lectiu MIXED MEDIA (juntament amb Aryz, Rostre, Poseydon, Kikx, RGTD). D'estil naïf i hipercolorista, aquest artista està sent promocionat a través de la fira d'art Urvanity durant la setmana de l'art de Madrid amb un gran èxit precedit per la seva prolífica trajectòria internacional. GR170 porta pintant al carrer des de principis de 2000. Els seus colors vibrants i traços negres i gruixos fan que els seus grans murals captin l'atenció. Va començar a dibuixar icones simples al voltant de la ciutat de Barcelona com a mans i peixos. El seu estil és tremendament personal i reconeixible al primer cop d'ull, aquests ulls rodons com si anessin de cristall i les capes superposades de colors amb les quals construeix les seves obres, en aquest cas, en el rostre del personatge són el senyal d'identitat de GR170 (CRIT).

PICHI&AVO són un duo d'artistes valencians que des de fa més d'una dècada han trencat la barrera entre l'art clàssic i el graffiti. Aquest duo epanyol, reconeguts per la seva habilitat per a crear relacions entre art, arquitectura, escultura, espai i contextos socials, adopten un enfocament altament atractiu i performatiu, rotund en el seu discurs artístic i plenament innovador en les seves fusions.

Pichi troba en el pop-art un vincle especial amb el graffiti. Avo ha volgut portar el graffiti al nivell artístic que es mereix. Tots dos senten la responsabilitat com a artistes de mantenir i demostrar que va més enllà d'un simple gargot. El seu estil navega entre el món clàssic i el més

pur graffiti, amb això han estat llançats al món de l'art a través dels millors certàmens internacionals com Art Basel Miami, i aquest any ha protagonitzat la mediàtica intervenció de la falles de València creant una obra gegantesca per a després ser cremada com a marca la tradició valenciana. Saragossa es fa amfitriona d'aquest duo artístic de renom internacional en les nits d'estiu una trobada, fresc i estiuenc, per a acostar l'art urbà a tots.

MINA HAMADA va néixer als Estats Units i es va criar a Tòquio, el Japó. Fa uns anys s'hauria traslladat a Barcelona, Espanya, en 2009, on va conèixer i es va enamorar de l'escena artística del carrer, i es va submergir en l'experimentació amb mètodes com el graffiti i els murals de gran escala. El seu treball és l'encarnació per excel·lència de l'esperit creatiu d'un nen, utilitzant colors suaus, brillants i càlids per a expressar el seu ser jove intern. De fet, l'ús intel·ligent d'aquests poderosos colors en el seu nom ajuda a evocar els records adolescents que impulsen a Hamada a continuar creant.

TWOONE Hiroyasu Tsuru aka TWOONE va néixer en Yokohama, el Japó. A l'edat de 18 anys es va mudar a Melbourne, Austràlia. Actualment viu i treballa en Berlín. El dibuix i l'artesanía han estat part de la seva vida des que té memòria. Es va guanyar un primerenc interès en l'art a través dels gràfics del skate i la cultura del graffiti.

Tan aviat com Hiroyasu es va mudar a Melbourne, va començar a mostrar les seves obres al carrer i dins de les galeries. Al 2008 va pintar a mà mil llunes d'aerosol individuals i va fer la seva primera exposició individual "One Thousand Ca Xou". Des de llavors, ha estat creant una gran quantitat d'obres en el camp de la pintura, murals, escultures, instal·lació i actuacions en viu.

DIOS DE LOS TRES Javier Navarro Romero, o el que és el mateix, "El Dios de los Tres", neix a Almeria el 1985. És un artista, il·lustrador i creatiu, amb base entre Madrid i Barcelona. Defineix la seva obra com a il·lustració màgica-divina per a la vida moderna, es considera un artista creatiu tot terreny, tocat per la gràcia del déu dels tres.

Es considera un artista multidisciplinari, que estima la creació artística i el disseny. Li agrada crear imatges, símbols, estètiques i històries des del seu particular món acolorit vibrant de tall surrealista i barroc. És capaç combinar, sempre des del seu particular estil: el dibuix, el mural, la il·lustració editorial, el disseny tèxtil, el tatuatge, la moda, la publicitat, el branding, cartelleria, merchandising i portades de discos. La seva obra

artística li ha portat a guanyar diversos certàmens i a exposar el seu treball en ciutats com Madrid, Barcelona, Miami, Florència, Praga o Nova York.

MARINA CAPDEVILA La seva obra està caracteritzada per la Il·lustració, el muralisme i un marcat sentit de l'humor. Nascuda a Falset, en 1985 viu a Barcelona i pinta per tot el món. Va estudiar Belles arts en la Universitat de Barcelona i va obtenir un màster en Il·lustració

Creativa a l'Escola Eina.

El seu segell = dibuixar persones d'edat avançada però amb un esperit jove. I ho fa al carrer perquè li permet improvisar, respirar aire fresc i conèixer gent nova. Ha pintat murals a Barcelona, Nova York, Miami, Londres, el Brasil o Mont-ral. Diu que la seva major inspiració és la seva àvia, de 88 anys, que encara es posa talons per a anar a comprar el pa. Ha exposat a

ART IS TRASH Francisco de Pájaro és un dels artistes que representen i és referent de l'art del carrer, potser un dels més peculiars per què a diferència d'altres artistes urbans aquest, llicenciat en belles arts i un pintor excepcional, utilitza objectes abandonats al carrer per a convertir-los en

obra d'art. Això li ha portat a viatjar per tot el món amb exposicions a Londres, Nova York, París i Corea. Amb esperit filosòfic basa la seva acció artística en un discurs no aleatori sinó ben justificat entorn l'ecologisme i la gestió de residus, a altres amb la seva obra qüestiona el veritable sentit d'aquesta moda de l'art urbà procedent de graffiti enfront de les instal·lacions espontànies que regala aquest artista en diferents ciutats del món.

ANTONYO MAREST artista alacantí resident a Madrid, la seva obra és figurativa i fa referència al Bolidismo, moviment al qual s'aferra per la seva influència en el disseny arquitectònic i industrial propi dels anys 80. En els seus diferents treballs veurem com la combinació de patró es barreja amb empremtes impossibles, colors vius, exagerats i desiguals referint-se a la lluita i comunitat d'estils, moviments i tendències dins de l'art contemporani.

El seu treball ve representat sota la figura de la geometria marcat per la seva visió de l'art com a arquitecte. La seva obra té un caràcter positivista i denota el seu creixement personal cap a l'arquitectura, la línia i el color.

LOLOFONICO Artista mural de Sevilla actualment establert a Brussel·les. Els seus treballs es caracteritzen pel freqüent ús del vermell i el negre. D'estil colorista amb una forta influència

del surrealisme i les formes etèries. Dibuixa a la paret utilitzant el duotono, i això li permet treballar ràpid i gaudir del treball en el seu context. És un autèntic muralista contemporani.

ANA LANGEHELDT/LAHE178 L'art de Lahe és profund i misteriós i de caire figuratiu. Aquesta muralista, que ve de l'art urbà, crea mons de fantasia i gran detall amb energia colorista i vitalitat. Llicenciada en Belles arts a la facultat de Sevilla, ha guanyat nombrosos premis institucionals i ha participat en nombroses exhibicions i esdeveniments tant dins com fora de la península i ha estat citada en publicacions d'àmbit internacional com a Graffiti Women, Mural Art Vol.3 o Urban Art Boom, entre altres.

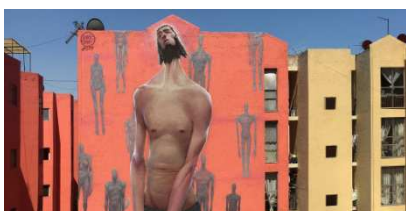
JOFRE OLIVERAS treballa el figurativisme i la simetria dinàmica amb animals. Titulat en gestió Cultural i disseny, la seva projecció internacional li ha portat aquest any a

participar en ART Basel Miami. Aquest artista defineix l'art com un procés d'innovació en el llenguatge. La seva recerca i treball es basa en els espais públics. Les seves obres d'art tenen una dimensió molt àmplia a l'exterior. Tots els significats del paisatge són part de la seva obra i amb tots crea un diàleg amb el públic. Per a Jofre Oliveras dibuixar és la base de la seva creativitat. Les formes, siguin individuals o totes juntes, evoquen línies imaginàries que

defineixen les superfícies. Amb el dibuix es captura la intenció de la línia: "el buit i el ple, endins i fora, l'orgànic o el sintètic."

ENRIC SANT D'estil eteri, gairebé espiritual i vaporós. És un artista d'art urbà de projecció internacional de Barcelona. La seva obra està marcada pel graffiti en els seus orígens però actualment el seu art té un segell diferent i personal ple d'imatges de mons extraterrestres i de inframons on l'humà és el centre de la seva obra figurativa. Enric Sant utilitza la pintura com a manera d'expressar els seus sentiments i inquietuds. Influenciat pel Hip Hop, el Break Dance i el graffiti, la seva relació amb la pintura es va establir com a pilar de les seves inquietuds i des de sempre li ha fascinat la idea que tothom pugui veure el que pinta sobre murs. El fet de pintar en una superfície gran i veure en tota una àrea coberta d'allò que vol expressar és molt impressionant per a ell. Amb el

temps va anar apreciant molt més tot el que els murs poden oferir i la diferència entre pintar en un llenç o paper a pintar en una paret d'accés públic és un motiu d'experimentació constant en la seva obra.

BELIN és un artista plàstic autodidacta originari de Linares (Jaén), des de molt petit va tenir la iniciativa de mantenir-se creatiu a tota hora i en tots els aspectes.

Els seus començaments van ser perseguits com qualsevol altre artista urbà amb ambicions, lluita rere lluita a base de color i imaginació sense tenir en

compte que algun dia deixaria petjada com una plaga als carrers del món. Belin va obtenir el seu fruit, ha obtingut premis i reconeixements pels seus mèrits.

En l'actualitat aquest pintor ja té un ampli currículum, reconegut mundialment per la seva tècnica hiperrealista a l'esprai, sense la necessitat d'utilitzar quadrícules, projectors ni plantilles. El perfeccionament d'una tècnica que li donés el reconeixement del

qual ara gaudeix, revela sens dubte la pràctica i perseverança d'un artista lliurat al seu art i la seva visió.

Ricardo Cavolo llicenciat en Belles arts, Tècnic Superior d'Imatge i professor de dibuix de Secundària. Actualment viu i treballa a Barcelona però viatja habitualment per tot el món. Els seus dibuixos són d'estil naïf; estil que comença després dels seus primers projectes

professionals il·lustrant llibres infantils emprant colors brillants i intensos, així com una gran quantitat de figures i elements de composició. Des de petit, volia transmetre les seves pròpies històries; veient que l'escriptura no era el seu fort, va començar amb la pintura. La seva obra està carregada de simbolisme que es van repetint en diferents il·lustracions. La major part de l'obra són retrats; està sempre centrat en personatges

concrets, no paisatges. Els tatuatges apareixen de manera recurrent, en els que narra la vida dels personatges a manera biogràfica. L'ús del color és també una cosa particular en la seva obra, ja que utilitza colors molt forts, molt contrastats. Sobretot groc i vermell.

ALBERTO DE BLOBS Un dels artistes d'"estil salvatge" més actius, il·lustrador de graffiti, il·lustrador i creador multidisciplinari, Alberto de Blobs inclou múltiples referències històriques d'art en el seu treball. Des de la dècada de 1990, Blobs s'ha anat llaurant un nom en l'escena

del graffiti a més de trobar un lloc en el panorama de l'art contemporani. Fusionant tot tipus d'influències, gèneres i estils, Blobs va forjar una brillant perspectiva de la creativitat que es presenta a través de la seva recerca de noves experiències. Aquesta realitat recentment feta escapa a totes les convencions i s'allibera d'enllaços a qualsevol tendència estètica particular.

IVANA FLORES (Barcelona, 1974) és una artista capritxosa amb un costat màgicament realista. Incorpora en la seva obra un immens simbolisme sense deixar de costat cap fragment

d'imaginació de la seva enorme ment creativa. La seva petjada es canalitza a través de personatges femenins de poca edat i eventualment sofreix transformacions com la d'un relat de Lewis Carroll. Per a Ivana l'art és vida, és el que l'ha guiat a saber què vol i com dir-ho. Els llocs on el seu art ens transporta són acolorits, però també fantàstics, plens de criatures mitològiques que simbolitzen la seva vasta imaginació. Les seves delicades criatures evocuen una actitud crítica cap als establiments de l'estructura social, són nens que no passen per un procés d'envelliment i segurament no volen assumir les responsabilitats d'un món corromput.

SEBASTIEN WAKNINE d'origen londinenc però establert a Barcelona (Londres, 1982) li acompanya un estil d'obra figurativa amb la qual combina ingredients de dos referents separats entre si per milers d'anys. D'una banda, el gust per les cultures ancestrals, amb

referències als tòtems, les màscares sagrades i els elements d'imatgeria esotèrica i per un altre, enllaços amb els pioners del graffiti, de l'expressionisme abstracte i de l'Art Brut.

A partir de tot aquest bagatge iconogràfic, Waknine crea un Olimp propi de déus, herois i dimonis, entre figures humanes i zoomorfes, que li serveixen per a enfrontar idees extremes.

MARK DEKO Artista d'estil canviant i colorista que no s'ha estancat mai en un sol estil. Al principi feia realisme, després va sorgir la necessitat de jugar amb les lletres, primer modern pastel "3 d", després BubbleLetters fins a arribar al Wild style, un dels elements més recorrent a les seves lletres són les rodones típiques en el graffiti.

Contacte

Silvia Arnau fundaciocuixart@gmail.com

+34 640097424

PROJECT MANAGER FUNDACIÓ CUIXART
COMISSARIA DE URBAN ART BARCELONA

ORGANITZA:

FUNDACIÓ
CUIXART

URBAN
ART
KEEP
CALM
AND
ENJOY

EL PINCEL DE
CUIXART
PREMIU DE PINTURA

Ajuntament
de Manresa

elCasino

COL.LABORA:

MONTANA COLORS
25 ANYS